



Simone Foekens

Roman

VERSCHEURD

VERSCHEURD

Van Simone Foekens verschenen bij
uitgeverij Zomer & Keuning onder andere:

Tweede kans *

Onvervangbaar *

Dansen in de regen *

Nooit meer stil *

Schelpenwit (winnaar Valentijnprijs 2017) *

* Deze uitgave is ook verkrijgbaar als e-book

Simone Foekens

Verscheurd



Uitgeverij Zomer & Keuning

Voor Esther

*Lezen is dromen
Met open ogen*

ISBN 9789401914567
ISBN e-book 9789401914574
NUR 344

© 2019 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design
Vormgeving binnenwerk Yvonne Reijsoo, Nyvonco

www.simonefoekens.nl
www.romanserie.nl

Alle rechten voorbehouden

‘Daar gaat-ie dan.’

Annemieke haalt diep adem en duwt vastberaden de deur van fysiotherapiepraktijk Groenland open. Ze is zenuwachtiger dan ze van tevoren dacht dat ze zou zijn. Achter de balie in de lichte, ruime wachtkamer zit een vrouw die ze nog niet eerder gezien heeft. Zo onopvallend mogelijk veegt ze haar klamme handen af aan haar jeans voor ze zich aan haar voorstelt.

‘Ik ben Kiki,’ reageert de vrouw. ‘En...’ Voor ze haar zin kan afmaken, gaat de telefoon. Kiki neemt met opgewekte stem op en maakt een gebaar naar Annemieke dat vermoedelijk betekent dat ze zo verder praat.

Annemieke verplaatst haar gewicht van haar linker- naar haar rechtervoet. Wat is dit ongemakkelijk! Hopelijk komt Bastiaan snel. Haar ogen dwalen door de wachtkamer waar vier mensen zitten. Twee van hen horen duidelijk bij elkaar. Er zitten dus drie patiënten te wachten. Zou een van hen haar eerste echte patiënt zijn? Vast niet, daar is het nog te vroeg voor. Als Bastiaan zoals hij beloofde tijd heeft ingeruimd om haar te begroeten, dan zal die tijd in haar agenda ook nog niet volgepland zijn.

‘Is dit je eerste baan?’

De stem van Kiki haalt haar uit haar gedachten. Ze heeft niet eens gemerkt dat het telefoongesprek al was beëindigd.

‘Ja, nee,’ hakkelt Annemieke. ‘Ik bedoel, dit is mijn eerste echte baan als fysiotherapeut. Ik ben een paar weken terug afgestudeerd, zie je. Ik heb altijd wel bijbaantjes gehad.’

Er gaat een deur open en een joviale stem zegt: ‘Ik loop even met je mee om de volgende afspraken in te plannen.’

Ze herkent de stem van Bastiaan Kramer, de baas van de toko, zoals hij zich bij het sollicitatiegesprek voorstelde.

‘Ha Annemieke, mooi op tijd,’ knikt hij zodra hij haar in het oog krijgt. ‘Momentje hoor, mijn computer wordt gerepareerd, dus ik moet de afspraken vandaag via de balie inplannen.’ Hij duwt het lage klapdeurtje open dat de balie scheidt van de wacht-

kamer. ‘Even meekijken, hoor Kiek.’ Hij slaat zijn arm om Kiki’s schouders en leunt naar voren om het computerscherm beter te kunnen zien. Terwijl er een aantal afspraken ingepland wordt, verbaast Annemieke zich erover dat Kiki toelaat dat Bastiaan zo dicht over haar heen hangt met zijn hand in haar nek. Bah, als hij het maar uit zijn hoofd laat om tegen haar zo klef te doen! Het stoort de man waarvoor de afspraken ingepland worden blijkbaar niet, want hij praat intussen gewoon door tegen Bastiaan. Hij is zeker al gewend aan het joviale gedrag van zijn therapeut. Met patiënten is Bastiaan heel goed, heeft ze gehoord, en dat is ten slotte het belangrijkste.

‘Ga je mee, Annemieke?’ vraagt Bastiaan als de afspraken in de computer staan en de man met een vriendelijke groet de wachtkamer uit loopt. ‘Koffie?’

‘Ja, graag,’ zegt ze. Terwijl ze achter haar baas aan loopt naar de koffiekamer, zorgt ze ervoor dat ze op veilige afstand blijft. De koffiekamer is net als de wachtkamer een lichte, maar wat sfeerloze ruimte. Er staat een grote witte tafel met metalen stoelen eromheen en een grijze hoekbank met een lage tafel ervoor. Er is een keukenblok, een koelkast, een magnetron en een dubbele kookplaat. Niet mooi of erg gezellig, wel doelmatig. Een paar extra planten zouden de boel al behoorlijk opfleuren. Ze moet een paar keer per week ook in de avonduren werken. Een maaltijd opwarmen is hier een fluitje van een cent. Ideaal! Ze zal haar moeder vragen of ze wat maaltijden voor haar wil invriezen.

Een tengere, donkere vrouw stuift de koffiekamer binnen en stopt abrupt als ze Annemieke in het oog krijgt. Het werkt op Annemiekes lachspieren.

‘Viviënne,’ stelt de vrouw zich met een onverwacht stevige handdruk voor. ‘Ook thee?’ Annemieke krijgt de kans niet om te zeggen dat Bastiaan haar al koffie aangeboden heeft, al schijnt hij dat alweer vergeten te zijn, want Viviënne ratelt al door. ‘Ik ben blij dat je er bent. Het is hard nodig dat er iemand bij komt: het is zo hectisch de laatste tijd! Misschien hebben we nog wel meer versterking nodig,’ zegt ze met een schuin oog op Bastiaan.

‘Ik denk dat we het met Annemieke erbij best redden,’ is Bastiaans kalme reactie.

‘Ik hoop het,’ zegt Viviënne weifelend.

Ze haalt de woorden uit mijn mond, denkt Annemieke. Al bedoelt zij het zelf heel anders dan Viviënne. Zou ze voldoen? Of zou ze tijdens haar proeftijd al te horen krijgen dat ze kan vertrekken?

Viviënne praat al verder: ‘Niet dat ik aan jou twijfel, hoor Annemieke, maar het is gewoon erg druk. Ik vraag me af of we dat met maar één persoon erbij kunnen opvangen.’

Bastiaan geeft geen antwoord. Annemieke kijkt van de een naar de ander. Blijkbaar is zwijgen de meest efficiënte manier om Viviënne de mond te snoeren, noteert ze in gedachten. Maar ze lijkt haar een gezellige collega.

‘Viviënne hoef ik je dus niet meer voor te stellen. Kiek heb je ook al ontmoet. We kunnen de oefenzaal wel even in lopen,’ snijdt Bastiaan simpelweg een ander onderwerp aan. ‘Daar is Gio bezig met een oefengroep. Dan is verder alleen Dirkje er nog vandaag. Heb je haar de vorige keer gezien?’

‘Ik geloof het wel. Met een lange, blonde vlecht?’

‘Inderdaad,’ knikt Bastiaan.

‘Hier, je thee.’ Viviënne overhandigt haar een bijna tot de rand toe gevulde mok.

‘Dank je.’

Zo onopvallend mogelijk zet ze de gloeiend hete beker op tafel. ‘Die drink ik straks wel op,’ mompelt ze. Tegelijk spreekt ze zichzelf in stilte vermanend toe: ‘Assertief blijven en niet gaan mompelen.’ Haar zwakke punt, ze weet het. Het is de feedback die ze op elke stage kreeg. Zolang ze zich ervan bewust is gaat het over het algemeen goed, maar in nieuwe situaties – en dan zeker met een overrompend veel pratende vrouw als Viviënne – laat ze nog weleens te makkelijk over zich heen lopen. Ach, de anderen hebben waarschijnlijk niet eens gemerkt dat ze in haar valkuil dreigde te stappen. Gelukkig ging het maar om een simpele kop thee en niet om een patiënt, dan zou het veel opvallender zijn geweest.

Ze trekt haar schouders naar achteren en dwingt zichzelf naast, en niet dociel achter, Bastiaan mee te lopen naar de oefenzaal. Wel met de nodige tussenruimte. Beroepshalve heeft ze vanzelfsprekend veel fysiek contact met mensen, maar dat is wezenlijk anders dan een collega die blijkbaar iedereen in zijn omgeving graag aanraakt. Haar vriend Kees vindt het soms een raar idee dat ze ook mannen behandelt. Zeker als het mannen van haar eigen leeftijd zijn. Als ze dan ook nog liesklachten of iets dergelijks hebben, heeft hij er helemáál moeite mee. Nu ze echt aan het werk is, zal hij er wel aan moeten wennen dat haar handen ook andere mannen aanraken. Tenslotte is er een groot verschil tussen het behandelen van een patiënt en het omgaan met je vriend. Het zal niet de eerste keer zijn dat een patiënt een 'au' niet kan onderdrukken als hij of zij een stevige massage ondergaat, bedenkt ze met een glimlach.

Gio is een kleine, slanke man met goed ontwikkelde biceps. Onder het groene poloshirt met het logo van de praktijk vermoedt Annemieke een strakke sixpack. Hij geeft een prettig stevige hand. Gio is een fijne therapeut, vermoedt ze. Hij heeft iets ontwapenends waardoor je je meteen op je gemak voelt bij hem.

'Heb je een volle agenda?' vraagt Gio meteen.

'Eerlijk gezegd... geen idee,' antwoordt Annemieke. Vragend kijkt ze Bastiaan aan.

'Zo uit mijn hoofd gezegd, heb je pas over een uur de eerste afspraak staan. Tenzij Kiek er nog nieuwe afspraken in gezet heeft. Ze heeft het eerste uur expres zoveel mogelijk opengehouden, zodat je hier rustig kunt starten,' zegt Bastiaan.

'Dat is aardig,' waardeert Annemieke.

'Als je tijd hebt, kun je dan hier inspringen?' Gio gebaart naar de groep. Acht of negen mensen, telt ze in de gauwigheid.

'Het is een volle groep en er zijn er twee voor het eerst vandaag, het is dus een beetje hectisch. Ja, ik kom eraan,' zegt hij tegen een man die onbeholpen bij een loopband staat.

'Ik kijk even,' zegt ze vlug. Zonder op Bastiaan te wachten, draait ze zich om en loopt met vlugge, verende passen naar de

balie. In de spiegelwand ziet ze hem goedkeurend knikken.

‘Kan ik mijn agenda inzien, Kiki?’ vraagt ze.

‘Natuurlijk,’ zegt die. ‘Kom maar kijken.’

Net als Bastiaan gaat Annemieke het klapdeurtje door en kijkt ze over de schouder van de secretaresse naar het computerscherm. Ze zorgt ervoor de vrouw niet onnodig aan te raken.

Het duurt zelfs nog ruim een uur voor ze de eerste afspraak heeft staan, ziet ze.

‘Oké, ik spring even bij in de oefenzaal,’ zegt ze.

De telefoon gaat weer en Kiki neemt op terwijl ze intussen knikt dat ze het gehoord heeft.

Ze geeft zichzelf een schouderklopje. Goed zo, assertief zijn en initiatief nemen, dat zien ze graag. Bovendien is een uur op de eerste afspraak wachten nogal saai.

Snel brengt ze haar tas weg en trekt de verplichte groene polo aan. Dankzij de rondleiding en de meeloopdag weet ze hier de weg en weet ze ook al waar haar behandelkamer is. Er schiet een tinteling van blijdschap en verwachting door haar heen.

Nu gaat het beginnen! Hier heeft ze zo hard voor gewerkt.

De studie fysiotherapie is een mooie, interessante, maar ook pittige HBO-studie. Twee maanden geleden mocht ze haar diploma in ontvangst nemen, en na een heerlijke vakantie kan ze nu voor minimaal achtentwintig uur in de week bij Fysiotherapie Groenland aan de slag. Wat een geluk!

Energiek duwt ze de deur naar de oefenzaal open, die daardoor met een klap tegen de muur zwaait. De oefengroep staart haar geschrokken aan.

‘Sorry,’ zegt ze zacht. Mooie actie om je eerste werkdag mee te beginnen, denkt ze.

Gio maakt van de stilte die gevallen is gebruik om Annemieke voor te stellen en spoort daarna de deelnemers aan hun oefeningen te hervatten.

‘Dit is een hartrevalidatiegroep,’ zegt hij. ‘De meesten lopen al een poosje mee en weten zelf wel wat ze moeten doen. Als jij hen in het oog houdt, dan ontferm ik me over de nieuwe patiënten.’

‘Prima,’ knikt ze. Dit kan ik, denkt ze zelfverzekerd. Tijdens haar stages heeft ze vaak genoeg oefengroepen gezien en in haar eindstage heeft ze zelfs groepen zelfstandig begeleid. ‘Zijn er bijzonderheden waar ik op moet letten?’

‘Ja, goed dat je daarnaar vraagt. Wim, dat is de man op de hometrainer in het rode shirt, moet je extra in de gaten houden. Die wil nog weleens duizelig worden omdat hij te hard van stapel loopt en niet op tijd stopt. Verder het normale.’

‘Oké.’

Annemieke besluit eerst met Wim kennis te maken. Ze merkt dat er een gezellige sfeer in de groep heerst. Het uur is dan ook om voor ze het weet. Nog even en dan ontvangt ze haar eerste echte eigen patiënt als fysiotherapeute. Toch wel een bijzonder moment, denkt ze opgetogen, terwijl ze nog eens controleert of alles in haar behandelkamer is zoals ze het hebben wil.

‘Jonas ten Kate,’ roept ze vijf minuten later in de wachtkamer. Haar ogen vinden hem gelijk, want uit de gegevens wist ze al dat hij een man van vijftientig is, en hij is de enige man in de wachtkamer die ze op die leeftijd schat.

Als ze niet al had gelezen dat hij een voorste kruisbandletsel had, zou ze aan zijn manier van lopen ook meteen al gezien hebben dat hij knieklachten links heeft. Ook al probeert hij zo gewoon mogelijk te lopen, toch ziet ze hoe Jonas duidelijk zijn linkerbeen ontlast en zijn gezicht vertrekt een beetje van de pijn. Ze heeft zich erop getraind om een patiënt vanaf het eerste moment te observeren en daar niet pas in de behandelkamer mee te beginnen.

Ze leest de brief van de behandelend arts die Jonas meegenomen heeft. *Totale VKB ruptuur li. Graag optrainen voor reconstructie.* Oftewel de voorste kruisband van de linker knie is afgescheurd. Een reconstructie-operatie is nodig gezien zijn leeftijd en sporten op redelijk hoog niveau, leest ze verder in de brief.

‘Wat is er precies gebeurd?’ vraagt ze.

‘Niks eigenlijk,’ zegt Jonas. ‘Niks spectaculairs in elk geval. Tijdens een partijtje beachvolley met een paar vrienden ben ik in een kuiltje gestapt, mijn onderbeen draaide weg en toen: plok! Ik

hoorde het knappen, heel bizar.' Hij rilt bij de herinnering. 'Dat was dus mijn kruisband. En daar ben ik mooi klaar mee, heb ik begrepen...'. Hoopvol kijkt hij haar aan, alsof hij verwacht dat ze het zal ontkennen. Maar ze kan, mag en wil hem geen valse hoop geven.

'Dat is het vervelende van kapotte kruisbanden,' merkt ze dus op. 'Meestal is het een kwestie van een ongeluk dat in een klein hoekje zit. Struikelen, een oneffen ondergrond, een verkeerde beweging. Het is zo gebeurd, maar je bent er helaas niet zomaar vanaf.'

'Ik weet het.' Jonas maakt een berustende armbeweging. 'Voorlopig kan ik voetbal wel vergeten. Het ging juist zo lekker. We hoopten dit jaar mee te kunnen doen voor promotie. Echt zo balen!'

'Je speelt op hoog niveau?'

'Redelijk hoog, ja. Hoofdklasse.' Jonas zegt het met enige trots.

'Mooi,' zegt ze, terwijl ze bedenkt hoe hoog de hoofdklasse in het voetbal staat. 'De hoofdklasse speelt een landelijke competitie toch?' vraagt ze.

Jonas knikt.

Dat betekent naast de wedstrijden ook een aantal keer trainen in de week, weet ze.

'We zullen wat tests doen, ik leer je hoe je met krukken moet lopen en geef je oefeningen mee voor direct na de operatie.' Ze legt uit welke testen ze wil doen. Van buiten ziet ze er kalm uit, maar van binnen vindt ze het best spannend. Tijdens haar laatste stages heeft ze ook al veel zelfstandig moeten handelen, maar dan was er altijd een supervisor. Nu is ze zelf verantwoordelijk. Gelukkig verloopt alles volgens plan en Jonas lijkt zich op zijn gemak te voelen. Ook niet onbelangrijk.

Geïnteresseerd volgt ze het verloop van de testen. Een totale voorste kruisbandruptuur heeft ze in haar stages nooit gezien.

'Komt het weer goed?' vraagt hij, terwijl hij voorzichtig bewegend zijn linkerschoen weer aantrekt.

Ze kijkt hem aan en ziet dat hij het antwoord eigenlijk al weet.

‘Jonas, ik zal eerlijk zijn. Dit is een veelvoorkomende, maar tegelijk ook een heel vervelende blessure. Het herstelproces neemt niet alleen veel tijd in beslag, maar ik kan je helaas ook niet beloven dat je straks weer op je oude niveau kunt voetballen.’

‘Dat dacht ik al. Ik heb dat al zo vaak op internet gelezen. De dokter en de trainer willen me geen duidelijk antwoord geven, maar ik weet liever waar ik aan toe ben. Ze zeggen steeds dat ze er vertrouwen in hebben en dat ik ervan uit moet gaan dat het goed komt. Positief blijven en zo. Dank je voor je eerlijkheid.’

‘Het leek me al dat je van duidelijkheid hield,’ zegt ze. ‘Maar vergeet niet dat er minstens een net zo grote kans is dat het je wel lukt. We gaan er inderdaad van uit dat het goed gaat komen, maar ik kan het je niet beloven. Het is belangrijk positief te blijven.’

‘Je bent vast nog niet lang fysio,’ zegt hij, zijn mondhoeken gaan licht omhoog. ‘Je moet nog leren om vaag te zijn.’

Annemieke schiet in de lach. ‘Nee hoor, dat heeft daar niets mee te maken. Ik vind gewoon dat een patiënt recht heeft op eerlijke informatie, zeker als hij erom vraagt en ik denk dat hij die aankan.’ Ze piekert er niet over om hem te vertellen dat hij haar allereerste echte patiënt is.

Ze bekijkt hoe ver Jonas zijn been kan buigen. Zoals ze na de vorige testen al verwachtte, constateert ze dat het linkerbeen een stuk minder kracht heeft en minder ver kan buigen dan het rechterbeen.

‘Is er al een operatiedatum gepland?’ vraagt ze.

‘Over een week of drie waarschijnlijk,’ zegt hij. ‘Hoe eerder, hoe liever. Liever vandaag dan morgen.’

Annemieke trekt een bedenkelijk gezicht.

‘Niet dan?’ vraagt hij ongerust.

‘In jouw geval eerlijk gezegd niet. Nog niet. Het is namelijk zo dat de resultaten op de lange termijn het best zijn als het verschil tussen beide benen minder groot is.’

‘Ik ga voor het best mogelijke resultaat,’ zegt Jonas meteen.

Ze knikt, daar is ze het helemaal mee eens. Voor ze iets kan zeggen, vraagt hij al: ‘En nu?’

‘Ik geef je oefeningen mee om je linkerbeen op te trainen. Aan het eind van de week zie ik je graag terug.’

‘Ik zie jou ook graag terug,’ knipoogt hij meteen.

Ze voelt hoe een blos haar wangen rood kleurt. Lieve help, wat zegt ze nu weer?

Ik zie je graag terug... Hoe komt ze erop? Dat heeft ze nog nooit gezegd. Goed dat Kees het niet hoorde!

Als ze na haar werk in haar witte Citroën C1 naar huis rijdt, denkt ze na over haar eerste werkdag. Het was intensief, maar leuk, is haar conclusie. Fijne collega's voor zover ze dat nu al kan zeggen, al vindt ze Bastiaan wel een popiejopie en erg aanhalig. Als hij maar niet denkt dat hij net zo met haar om kan gaan als met Kiki!

Ze remt af voor een rood stoplicht. Kiki leek het overigens niet erg te vinden, denkt ze verder. Ze is ook een heel ander type dan dat zij zelf is. Annemieke verzorgt zichzelf goed en dat vindt ze heel belangrijk. Kiki duidelijk ook, maar op een heel andere manier. Waar Annemieke spaarzaam is met make-up, plamuurt Kiki haar gezicht er vol mee. Haar nagels ook trouwens en dat platinablond haar is ook niet haar natuurlijke kleur. Het past bij een type als Kiki, vindt ze. Zelf zou ze er waarschijnlijk meteen ordinair mee uitzien, terwijl het bij Kiki juist een heel verzorgde uitstraling heeft. Eindelijk springt het stoplicht op groen en ze trekt rustig op, zich aanpassend aan het tempo van de auto's voor haar. Haar blik glijdt over haar handen die het stuur op kwart voor drie vasthouden, precies zoals ze geleerd heeft bij haar eerste rijles. Voor haar geen nagellak, maar juist kale, kortgeknipte en perfect gladgevijlde nagels. Ze grinnikt. Masseren met nagels als die van Kiki, dat gaat eenvoudig niet.

Ze neemt bij de rotonde de eerste afslag. Ze ziet meteen dat het verkeer voor haar weer eens vaststaat. Berustend remt ze af. Ze houdt van autorijden – oponthoud en file horen er weliswaar bij – maar dat ze juist zo dicht bij huis steeds vaststaat is ontmoedigend.

‘Hoe was het?’ vraagt haar moeder als ze eindelijk thuis is.

‘Goed. Leuk,’ antwoordt ze enthousiast.

‘Fijn! Kom gauw aan tafel. Alles staat te verpieteren. Onder het eten horen we je verhalen wel.’

‘Ik had wat eerder kunnen zijn, maar het stond natuurlijk weer eens vast op de Stationsstraat,’ zegt ze. ‘Ik kan me nog wel even opfrissen, toch?’ Ze voelt zich warm en zweterig en zonder het antwoord af te wachten, vliegt ze naar boven.

‘Vertel!’ Haar moeder kijkt haar verwachtingsvol aan terwijl ze een flinke schep andijviestamppot op Annemiekes bord laat belanden. Ook haar vader en Quinten, haar negentienjarige broer, kijken haar nieuwsgierig aan. De elfjarige Marjolein houdt de juspan in het oog.

‘Mag ik die gehaktbal,’ vraagt ze, wijzend met een spits vinger-tje.

‘Jawel, maar waarom juist die? Ze zijn allemaal even groot,’ vraagt haar moeder.

‘Die ziet er het leukst uit. Net een ballon op z’n kop.’

‘Wat?’ Verbaasd kijkt Martha haar dochter aan.

Quinten, die dezelfde wilde fantasie bezit als zijn zusje, prikt de bewuste gehaktbal met zijn vork uit de pan.

‘Quinten!’ klinken twee verontwaardigde stemmen tegelijk. Die van Martha omdat haar zoon zomaar een gehaktbal uit de pan kaapt, en die van Marjolein omdat dat precies de bal is waar ze haar zinnen op gezet heeft.

‘Rustig maar,’ grijnst hij. Hij draait zijn vork zo dat de wat ovaal uitgevallen bal zich met het bubbeltje aan de meest spitse punt naar beneden bevindt.

‘O ja, nu zie ik het,’ roept Annemieke.

Martha schudt lachend haar hoofd en besluit maar niets te zeggen over de druppels jus die van de ballongehaktbal op het net schone tafelkleed druppen. Vlot verdeelt ze de andere gehaktballen over de borden. Ineens zitten ze met z’n allen te bedenken waar hun bal op lijkt. Annemieke ziet in de hare duidelijk een hoofd.

‘Kijk maar, hier de ogen, dat is de neus en dat de mond.’

Quinten ziet in de zijne een wereldbol en slaagt er zowaar in om met de nodige fantasie de continenten zo ongeveer te herkennen.

Leert de jonge fysiotherapeute op eigen benen te staan?

Annemieke is net klaar met haar studie fysiotherapie en vindt al snel een baan. In de praktijk waar ze terecht komt heeft ze het erg naar haar zin. Ze geniet van het contact dat ze heeft met haar collega's en haar patiënten, en haar baas is heel tevreden over haar. Haar vriend Kees heeft er echter moeite mee dat ze ook mannelijke patiënten behandelt. Hij zou het liefst zien dat ze hen overdraagt aan haar mannelijke collega's, maar Annemieke peinst er niet over. Tegelijkertijd kost het haar moeder moeite om te wennen aan het feit dat haar dochter volwassen is, ook al woont ze nog bij haar ouders thuis. Maar Annemieke vindt meer en meer haar eigen weg.

Simone Foekens woont in Almelo. Ze houdt van lezen en vooral, natuurlijk, van schrijven. Haar romans en jeugdboeken worden door velen met plezier gelezen. Voor haar roman *Schelpenwit*, die ook in de Romanserie verscheen, kreeg zij de Valentijnprijs.



Z&K

ISBN 978 94 0191 456 7 NUR 344



9 789401 914567

www.romanserie.nl